

Arrest

nr. 72 791 van 6 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 21 augustus 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 23 augustus 2011 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoekende partij eerder reeds een asielaanvraag indiende in Italië.

1.2. Op 10 oktober 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Italiaanse autoriteiten, op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde

land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekende partij.

1.3. Overeenkomstig artikel 20.1.c van de verordening 343/2003/EG werden de Italiaanse autoriteiten geacht in te stemmen met het terugnameverzoek, nu zij nalieten op het terugnameverzoek te reageren binnen de in voormelde bepaling voorziene termijn van twee weken. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deelde de Italiaanse autoriteiten op 27 oktober 2011 dan ook mee dat er sprake was van een stilzwijgend akkoord.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 november 2011 ten aanzien van verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

aan de persoon die verklaart te heten [M. A. M.] (Alias NL: [A. M. A.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Somalië(Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 21.08.2011 in België te zijn toegekomen. Twee dagen later, op 23.08.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in Baladwayne op 16.04.1985 en over het staatsburgerschap van Somalië te beschikken.

Uit het Eurodacverslag van 16.09.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Italië en Nederland. Op 27.10.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) op het verzoek dat hen op 10.10.2011 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.10.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder asiel te hebben aangevraagd in Italië en Nederland. Betrokkene verklaarde dat hij in 2008 vanuit Somalië via Ethiopië, Soedan, Libië naar Italië reisde. In Italië vroeg betrokkene asiel aan en zou gedurende vier maanden verbleven hebben in het opvangcentrum van Cagliari in Sardinië. Betrokkene verklaarde dat hij een positieve beslissing gekregen zou hebben en in Italië een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg. In 2009 zou hij per bus vanuit Italië naar Nederland gereisd zijn waar hij eveneens asiel aanvraag. In Nederland zou hij gedurende vijf maanden in het opvangcentrum van Nijmegen verbleven hebben en eveneens vier maanden in het gesloten centrum van "Alfenterijn" alvorens door Nederland naar Italië te zijn gerepatriëerd. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn repatriëring naar Italië niet in Italië is gebleven maar vanuit Italië per boot en per wagen via Somalië, Libië, Tunesië, Soedan en Ethiopië zou zijn teruggekeerd naar Somalië en dit in april 2010. Betrokkene stelt dat hij na zijn terugkeer naar Somalië werd opgepakt door Al Shabaab en gedurende acht maanden in een gevangenis zou zijn opgesloten. Betrokkene stelt verder dat hij vrijkwam onder de voorwaarde dat hij met Al Shabaab tegen de regering zou vechten. Betrokkene stelt dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk het land is ontvlucht. Op 12.08.2011 zou hij vanuit Somalië naar Kenia gereisd zijn met de auto. Vanuit Kenia zou hij vervolgens per vliegtuig naar Turkije gereisd zijn om vervolgens per vliegtuig van Turkije naar België te zijn vertrokken op 21.08.2011 waar hij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en twee dagen later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 16.09.2011 waaruit blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Italië en nadien Nederland werd voor betrokkene op 10.10.2011 een terugname-

verzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening. Op 25.10.2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art. 20 §1 b van de Dublin-II-Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 27.10.2011.

Met betrekking tot zijn verklaarde terugkeer naar Somalië in april 2010 nadat hij vanuit Nederland naar Italië gerepatriëerd zou zijn (DVZ, vraag 15), dient het volgende te worden opgemerkt. Buiten het document van "Dahabshiiil" waaruit zou moeten blijken dat betrokkene voor "Dahabshiiil Terjanta Department of Dahabshiiil Beletwein" gewerkt zou hebben van 28.05.2011 tot 15.01.2011, dient te worden opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Het document toont op zich bovendien niet aan dat betrokkene effectief in Somalië verbleven zou hebben. Bovendien is het overduidelijk dat het document een afgedrukte kleurenkopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Bovendien blijkt uit informatie die door de Nederlandse verbindingssambtenaar op 27.10.2011 aan de bevoegde Belgische autoriteiten werd overgemaakt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene is toegevoegd, dat betrokkene in Nederland op basis van zijn vingerafdrukken bekend is als [A. M. A.], [...]. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.10.2011 weliswaar dat hij voor zijn vlucht naar België een vals paspoort gebruikte op de naam van [A. A.] (DVZ, vraag 3) maar deze naam komt niet overeen met de naam waaronder hij in Nederland asiel aanvraag en betrokkene geeft de in Nederland gebruikte naam en geboortedatum evenmin op bij de vraag of er andere namen gevoerd werden en welke dan wel (DVZ, vraag 3). Bovendien verschilde in Nederland niet enkel alleen de naam maar ook de geboortedatum aangezien betrokkene in Nederland verklaarde geboren te zijn op 16.01.1985 terwijl dit in België op 16.04.1985 was. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals naam en geboortedatum in verschillende landen, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene blijkt bovendien evenmin in het bezit te zijn van een authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit te bewijzen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen en heeft bewust getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden. Rekening houdende met de bovenstaande vaststellingen wordt bovendien de echtheid van het neergelegde document van "Dahabshiiil" ernstig ondergraven aangezien het is uitgegeven op naam van [M.M.A.] geboren op 16.04.1985 terwijl deze gegevens in elk geval niet overeenkomen met de in Nederland opgegeven persoonsgegevens. Het is bovendien merkwaardig dat betrokkene buiten dit document voor het overige niet het minste begin van bewijs kan neerleggen, hetzij van zijn verklaarde terugkeer naar Somalië in april 2010, hetzij van zijn verklaarde vertrek uit Somalië op 12.08.2011 hetgeen toch op zijn minst merkwaardig is en hetgeen gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van betrokkene verwacht kan worden, zeker aangezien hij zelf verklaarde te zijn teruggekeerd. De verklaringen van betrokkene dat hij na zijn repatriëring door Nederland naar Italië ergens in april 2010 zou zijn teruggekeerd van Italië naar Somalië maakt betrokkene dan ook op geen enkel moment aannemelijk.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te

vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekenen echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Somalië en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Somalië vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor op de DVZ van 06.10.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke redenen zijn om precies in België asiel aan te vragen (DVZ, vraag 19).

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat er geen redenen zijn om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat (DVZ, vraag 21). Betrokkene verklaarde weliswaar met betrekking tot de reden voor zijn terugkeer van Italië naar Somalië dat hij na zijn repatriëring vanuit Nederland naar Italië geen sociale of medische hulp van de Italiaanse overheid gekregen zou hebben en dat hij ook geen huisvesting kreeg (DVZ, vraag 15). Betrokkene verklaarde echter zelf dat hij in Italië een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg. Derhalve valt betrokkene niet onder de term "asielzoeker", zoals gedefinieerd in art. 2.c van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Er kan dan ook niet gesteld worden dat Italië zijn verplichtingen inzake deze richtlijn niet zou nakomen, aangezien betrokkene niet onder deze richtlijn valt. Een mogelijke inbreuk op art. 3 van het EVRM door de Italiaanse autoriteiten is dan ook niet aangetoond.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 06.10.2011 dat hij maagproblemen heeft en dat hij tijdens zijn verblijf in Nederland hiervoor reeds geopereerd en behandeld werd en dat hij nu opnieuw last heeft van zijn buik (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last zou hebben van zijn maag, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en [art.] 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekende partij geen belang heeft bij haar beroep, daar zij op 22 november 2011 opnieuw werd uitgenodigd voor een onderhoud en een nieuwe beslissing zal genomen worden inzake haar asielaanvraag.

Ter terechtzitting kan verwerende partij evenwel niet bevestigen dat een nieuwe beslissing werd genomen. Aangezien uit het loutere feit dat verzoekende partij werd uitgenodigd voor een bijkomend onderhoud ook niet kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing werd opgeheven of ingetrokken, blijkt niet dat verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.2., 3.4., 4.4. en 16 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het non-refoulementsbeginnsel, van het zorgvuldigheidsbeginnsel, van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en van de regels die de bewijslast bepalen zoals voorzien in artikel 1315 van het Burgerlijk wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk wetboek.

Haar betoog inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht luidt als volgt:

[...]

Verzoeker heeft via zijn raadvrouw op 8 november 2011 documenten per fax overgemaakt aan de Dublin cel van verwerende partij met onder andere een bundel van vijf pagina's die onderdelen van verschillende verslagen hernamen. Deze verslagen volharden dat het Italiaans asielsysteem niet de nodige standaarden voor kandidaten vluchtelingen eerbiedigt.

Op geen enkele ogenblik wordt hiermee rekening gehouden.

Verweerder schrijft zelfs: "Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten".

Zodoende, stelt verwerende partij verzoeker niet in de mogelijkheid in te zien waarom Italië wel een aangepast land om er een asielaanvraag in te dienen zou zijn.

Verweerder schendt allerminst haar motiveringsplicht (Raad van State, arresten n° 178.831 en 178.832 van 23 januari 2008, n° 184.167 13 juni 2008).

[...]

Krachtens de bestreden beslissing, zou de terugname verzoek gericht zijn in toepassing van artikel 16.1.C. van de Dublin II verordening die als volgt luidt:

"16. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen";

De definitie van een asielzoeker volgens de Dublin verordening is dezelfde als die van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot de vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoeker in de lidstaten:

“een onderdaan van een derde land of een staatloze die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitief besluit is genomen”.

Een beetje later in de bestreden beslissing, wanneer verzoeker laat gelden dat hij in Italië geen opvang had, schrijft verweerder het volgende:

“Betrokkene verklaarde echter zelf dat hij in Italië een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg. Derhalve valt betrokkene niet onder de term “asielzoeker”, zoals gedefinieerd in art. 2.C van Richtlijn 2003/9/EG. ... Er kan dan ook niet gesteld worden dat Italië zijn verplichtingen inzake deze richtlijn niet zou nakomen, aangezien betrokkene niet onder deze richtlijn valt”.

Uiteindelijk, stelt zich de vraag op welke wettelijke basis de bestreden beslissing genomen werd nu verweerder van mening is dat verzoeker geen asielzoeker is maar zich tegelijkertijd wel steunt op artikel 16.1.C om terug naar Italië te leiden.

Dit is een flagrante tegenstrijdigheid. Een tegenstrijdigheid tussen de motieven komt overeen met een afwezigheid van motivatie (Cass. (3de k.), 10 nov. 1997, Pas., 1997, 1, p.1163) en allerminst een schending van de motiveringplicht.”

4.2. Verwerende partij repliceert niet op het middel.

4.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekende partij betoogt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De Raad stelt vast dat verwerende partij stelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij omdat uit een onderzoek van vingerafdrukken blijkt dat verzoekende partij asiel heeft aangevraagd in Italië. Verwerende partij heeft om die reden, op basis van artikel 16.1.c. van de verordening 343/2003/EG, de terugname van verzoekende partij aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd. Verwerende partij heeft verzoekende partij derhalve als “asielzoeker wiens verzoek in behandeling is” beschouwd. In antwoord op de stelling van verzoekende partij dat zij niet naar Italië kan terugkeren omdat de opvangmodaliteiten voor asielzoekers er ontoereikend zijn en asielzoekers er slecht behandeld worden stelt verwerende partij evenwel dat verzoekende partij niet valt “onder de term asielzoeker” omdat zij verklaarde een tijdelijke verblijfsvergunning gekregen te hebben.

Het is kennelijk onredelijk om te stellen dat een vreemdeling als asielzoeker dient beschouwd te worden om te beoordelen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag en terzelfder tijd te stellen dat deze persoon niet moet beschouwd worden als asielzoeker wanneer hij aangeeft dat hij in het land dat volgens de bepalingen van de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag dreigt onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Daarnaast moet worden geduid dat de overweging in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten verstrekke manifest in strijd is met de stukken van het administratief dossier. Uit het door verwerende partij op 6 oktober 2011 opgestelde gehoorverslag blijkt immers dat verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat zij in Italië geen sociale of medische hulp kreeg en dat ook geen huisvesting werd geregeld. Verzoekende partij gaf ook aan dat het risico bestond dat zij in Italië op straat zou sterven “*van kou en ziektes*”. Tevens stuurde de raadvrouw van verzoekende partij op 8 november 2011 per fax een aantal uittreksels uit verslagen teneinde aan te tonen dat in het Italiaanse asielsysteem bepaalde standaarden niet worden geëerbiedigd en er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK